

Gerçek Hayattan Alıntıdır Yaklaşık 13 Yıl Sonra 2 Bölüm

— 4harf1kelime · 14 Ocak 2016

14 Ekim sabahı bizimkisi, her zamanki gibi pansumanına gider. Çok fazla sıra beklememek için erken gidip sırasını alır ve pansuman görevlilerinin gelmesini bekler. Görevliler, yerlerine geldiklerinde o gün sabah bekleyen yalnızca kendisi vardır... Tam görevliler onu çağırmak için kapıya çıkmışken beklenen telefon gelir.

Gür sesli birisi selam verip başlar konuşmaya. Gencimize yalnızca dinlemesini ve konuşmamasını söyler. Oldukça tehditkâr bir şekilde bizimkinin; yeğeninden uzak durması, onunla bir daha görüşmemesi üzerine konuşmada bulunur. Beklediği saatten daha erken arandığı ve pansuman öncesi canı yandığı için pek dikkat edemese de büyük bir sükût ile telefondaki diğer şahsı dinlemektedir. Malum şahıs, her ne kadar gencimizin susması talebinde bulunduyorsa da arada sırada "Orda mısınız?" gibilerinden sorular sorar. O da tam cevap verecekken "Konuşma..." diye sözünü keser. Biraz monolog biraz diyalog olan bu sert ve tehditkâr konuşma biter ve bizim genç, sınırları gayet bozuk şekilde pansumanını yaptırır.

Pansumandan sonra eve gelip, geriye kalan tüm enerjisini toplayarak düşünmeye başlar. Bir çözümleme yapabilmek için uğraşır. Şahsın aradığı numarayı tekrar çaldırır ama yanıtlayan olmaz. Bir müddet sonra "Kimsiniz?" şeklinde bir mesaj alır. İşler biraz karmaşık bir hâle gelmiştir...

Bu sırada okulda olan yeğeni ile de iletişim sağlar. Yeğeni, söz konusu şahsın, gencimizin adresini öğrenmiş olduğunu, oraya gelebileceğini ve kendisine zarar verebileceğini söyler. Dolayısıyla da onun bu işten uzak durmasını, çünkü kendisine bir zarar gelmesini istemediğini belirtir. Gencimiz, çeşitli fikirler ortaya koysa da yeğeni pek kabul etmez. Bizimkisi, okul çıkışı konuşmayı teklif edip biraz daha düşünmek için zaman kazanmaya çalışır.

Ders çıkışında bizimkinin telefonu çalar. O da hemen geri dönüş yapar ve konuşmaya başlarlar. Birkaç öneri de daha bulunma çabalarındayken yeğeni sözünü keser... Ve gülümsemesini bastırmaya çalışarak "... abi, şaka..." der. Bizim genç o anda bir şok daha yaşar ve bir an için afallar.

Sakallı adam, Tanrı ve varoluşla ilgili o garip sorular, yeğenin hüznü, kederi... Meğerse hepsi birer şakaymış. Yeğeni, bu sefer çalışma ortaklarını değiştirip böyle bir plan kurmuş. Ve yine en ufak detayına kadar hesaplamış. Öyle ki, gencimiz ile yeğeni arasında geçen diyaloglar, gencimiz ile yeğenin arkadaşı arasında olan muhabbetler, bir araba ve daha buna benzer birçok şey kendisine gelmiştir.

Öyle ki 11 Ekim gününde işi riske atmamak için gencimizin adresini de yine başka bir yeğeni aracılığıyla alırlar. Bizim sevdalı, tabi ki yeğenlerinin böyle bir pusuya düşüreceğini tahmin etmediğinden diğer

yeğenine adresini verir.

Doğum günü olması vesilesiyle yaptıkları bu entrikayı affettirebilecek bir hediye paketi yollamışlardır. İçinden bir CD, biri gerçek biri yapay olmak üzere 2 adet beyaz gül, bir adet balans, bir tane doğum günü tebriği kartonu, taze Türk kahvesi ve ikisi özel not, biri hediye planı, birisi de CD'nin içindeki filmde kullanılan bir mektup olmak üzere 4 adet kâğıt çıkmıştır. Aslında 1 tane de kalemlik bulunmaktadır lâkin ne yazık ki o, uzun yoldan gelirken getiren kargo şirketinin azizliğine uğramış ve kırılmıştır.

Aslında ne bu hediyelere ne de bu kadar teferruata gerek yoktur gencimize göre... Yine de kendisinin, kanı biraz hızlı akan yeğenleri ve ortakları; onun için bu kadar zahmete katlanmışlardır. Ama asıl sürpriz CD'nin içinde saklıdır.

Gelen CD'nin içinde yeğeni ile arkadaşlarının çektiği kısa bir film, kurdukları tezgâhın kamera arkasından birkaç görüntü ve birkaç resimden oluşan slayt mevcuttur. Ama asıl önemli olan kısa filmin konusudur. Filmin konusu ise şöyledir:

Yeğeni ile arkadaşı evde oturup havadan sudan muhabbet ederlerken birden telefon çalar. Telefon sonrası arkadaş ağlamaya başlar. Yeğen, nedir ne değildir diye sorarken telefonda gencimizin bir trafik kazasında öldüğü haberinin geldiğini öğrenir. İlk başta inanamasa da yapacak bir şey yoktur. O, hayatta değildir artık.

Aradan birkaç gün geçmesine rağmen onun yokluğuna alışamamışlardır. Arkadaşı, gencimiz ile arasındaki bir muhabbette geçen beyaz bir gülle üzüntüsünü yaşamaktadır. Yeğeni ise, üzüntüsünden yataklara düşmüştür. Bizimkinin, kendisine verdiği bir hediye de yanından ayırmaz... Bu duruma daha fazla dayanamayan yeğeni, arkasında bir mektup bırakıp, bileklerini keserek intihar eder... Başucunda gencimizin kendisine verdiği hediye bulunmaktadır... Bu sırada yeğenin arkadaşı da yerde oluşan kana beyaz bir gül bırakır... Ve film biter...

Bizim sulu göz, filmin daha başında gözyaşlarını dökmeye başlamıştır. Bu izlediği film onu o kadar etkilemiştir ki yaklaşık 13 yıl sonra ilk defa gözyaşı dökmüştür...